Kalász István

# *És így egyre tovább…*

Szemet hunyni az elnéző ember fölött.
Hogy a parádén a tribün előtt romoljon el a tank.
A mezőn a határkövet befedni.
Nyelvemet a szép szavakon köszörülni.
A napot gólyalábról érezni.
Halott anyámat látni, ahogyan az asztalnál ül.
Hogy kavicsot kapjak a tengerpartról asztali nehezéknek.
És hegyi kunyhóm előtt legyen csónakom.
Vendégkönyvbe csak azt írni: Itt jártam.
Hogy levessen magáról a vesszőparipa.
És sötétedés után is lássam az erdei utat.
És így egyre tovább…